

* הטקסטים מופיעים בהתאם לסדר התמונות.

1.

כרגע אני די בהשלמה (22). אנחנו בתוך הכחול העמוק (18), והעולם מתחיל להראות קצת כמו (19) רקמה צפופה (20). זה גורם לי להרגיש קטנה וחשובה באותה העת (34).

הוא כל הזמן מקיף אותנו (21). כשאנחנו מחליטים להכנע לגזירות שאיננו יכולים לעמוד בהן (18), פתאום מפסיקים לשמוע (22) דאגה וכל מיני דברים שחששתי שאני לא אצליח לחיות בלעדיהם (30).

אני מבין שלא הייתי צריך להיאבק (38) בחוסר הידיעה (15). מה הטעם לחטט בשאלה הקשה של מדוע? (20) היא מאפשרת לנו לא להסתמך על התחושות והרגשות שלנו (21). זו כבר אחריות שלא מתאים לי לקחת (19).

2.

אמרו שהתשובה תגיע (20). כולם ניצלו את ההשעיה (34) כדי להשכיח את המציאות (23). חוסר הידיעה לגבי הבאות (15) הכריחה אותי (30) לשמר את השלווה (11).

3.

בהתחלה פשוט לא הבנתי מה זה (14), הצורך המחודש בבני אדם (38). יש שוני מסויים בהרגשת הבדידות שלי (28), היא כפי שלא הייתה מזמן (18). בעקבות המפגש שלי עם (16) הלבד (25), ההבנה שאנחנו יחידה אחת (11) מתחיל להיות יותר מורגש (30). אנשים אחרים (21), העולם (20), ככאב פנטום מתמשך (23).

4.

עכשיו (21) נוצר ריק גדול (22), כדי לעצב אותנו קצת אחרת (21). תובנה זו הפכה את הייאוש (23) להדמנות (28) להכיר אותו (34). זה יביא לתהליך של ריפוי (26).

5.

הם לא הצליחו לראות את הקושי שלי (21). התאכזבתי לראות כמה אנשים לא מבינים שכולנו (14) משמעותיים (38). בהתחלה הייתה תקווה (28), אבל כדי לאפשר לכולם (36) למלא את החלל של הבדידות (28), דאגתי להוריד ציפיות (34). אני מנסה לשחרר (20) את זה שאני עדיין נוטרת להם קצת טינה על זה (21). נראה שההצלחה (16) היא היכולת להיות עוגן עבור אחרים (23).

a6.

אני מנסה להבין אם משהו השתנה (26).
כשאני מנסה לזכור את השיעורים שלמדתי (34), זה כאילו שיש קו מקביל לחיים שלנו (15), בו נוגחות
אנושית (38) הפכה (23) למשהו איבד לחלוטין ממשמעותו (21).

b6.

כל אחד חווה את זה אחרת (14). התובנה הזו הפכה (23) להזדמנות
לאתר ולגלות (28) את הבלתי מושג (11).
קיוויתי שנראה את ההזדמנות (34); אפשרות (11) לסלוח גם לעצמי ולסובבים (15), להרגיש את
האנרגיה שלהם ושהם ירגישו את שלי (21).

7.

אלה שמחליטים עדיין חושבים שיש להם שליטה (34).
המעבר לא היה קל (29), אבל הגבולות והדאגה שמתחלפות לתקווה (28).
תקווה הרי (23) היא תפילה זועמת, גדולה ומשותפת (23).
נזכור את השנה הזו (5).

b8.

יכלתי לפנות מקור להכיר אותו (34). ההתבוננות דרך תחושה רחבה של אבל ותבוסה (36) גרמה לנו
לראות באמת את סדר העדיפויות (21).
הגעגועים (29) והרגשת הבדידות שלי (28) נגמרו, ומה שמחליף אותם (38) היא ההבנה שאנחנו
יחידה אחת (11).

b8.

בהתחלה הרגשתי שמישהו עושה לי דווקא (25), התאכזבתי לראות כמה אנשים לא מבינים (14)
שהכאב עוד חי (15). הם לא הצליחו לראות את הקושי שלי (21).
עם הימים שעברו (15), פחות הלקיתי את עצמי (5). פשוט התעוררתי (38). דווקא בגלל הבדידות (29)
והעצב הגלוי (26) המשותפת לכולם (19), התחלתי להרגיש (29).
ויש סביבי אנשים שמבינים את זה (26).

9.

עכשיו כשאני חושבת על זה (26), כרגע אני די בהשלמה עם (22) כל חרדותיי (20).
אני לא יודעת בדיוק ממה אני מפחדת, אבל (15) האתגר הופך למעניין (28)
כשלא צריך להצדיק את (19) המציאות (30).

*The texts appear according to the order of the photos.

1.

I'm quite reconciled at the moment (22). We're in the big blue (18) and the world is starting to look a little like a dense tissue (20). It makes me feel both small and significant simultaneously (34).

It encompasses us at all times (21). When we decide to surrender to decrees that we're not able to withhold (18), we suddenly stop hearing (22) worry and all these other things that I was afraid I wasn't able to live without (30).

I understand that I shouldn't have resisted (38) the uncertainty (15).

What's the point of asking the difficult question of 'why'? (20). It allows us not to rely on our senses and feelings (21).

That's a responsibility that I will not take (19)

2.

They said that the answer would come (20).

Everyone was taking advantage of the suspension (34) in order to forget reality (23).

The uncertainty of what is to come (15) forced me (30) to maintain the calm (11).

3.

At the start I just couldn't understand what it was (14), this renewed need of human beings (38). There's a certain difference in my feeling of loneliness (28), it is the way it hasn't been in a long time (18).

Due to my encounter with (16) the Alone (25), the understanding that we're one unit (11) is starting to feel more noticeable (30).

Others (21), the world (20), as an ongoing phantom pain (23).

4.

Now (21) a large void has formed (22), to shape us a little differently (21).

This insight transformed the despair (23) into an opportunity (28) to get familiarized with it (34).

This will bring to a healing process (26).

5.

They weren't able to see my difficulty with this (21).

I was disappointed to see how many people don't understand that we're all (14) meaningful (38).

At first there was hope (28), but in order to allow everyone (36) to fill the space that loneliness took (28), I made sure to lower expectations (34).

I've been trying to let go (20) the fact that I still hold a grudge against them for that (21).

It seems that the success of this (16) is the ability to be an anchor for others (23).

6a.

I've been trying to understand if something has changed (26).

When I try to remember the lessons I've learned (34), it's like that there's a parallel line to our lives (15), where human presence (23) has turned into something that has lost its meaning entirely (21).

6b.

Everyone experiences it differently (14). This understanding has turned into (23) an opportunity to identify and discover (28) the unattainable (11).

I was hoping that we would see the opportunity (34)- a possibility (11) to forgive myself and those around me (15), to feel their energy and them to feel mine (21).

7.

Those who make the decisions still think that they have control (34).

The transition wasn't easy (29), but the boundaries (28) and worry were replaced with hope (28).

After all, hope (23) is an outraged, large and shared prayer (23).

We will remember this year (5).

8a.

I was able to make space and get to know it (34). Observing through a broad sense of mourning and defeat (36) caused to see the actual priorities (21).

The longing (29) and my feeling of loneliness (28) is gone, and what replaces it (38) is the understanding that we are one unit (11).

8b.

In the beginning it felt like someone was doing this to me deliberately (25).

I was disappointed to see how many people don't understand (14) that the pain is still alive (15).

They weren't able to see my difficulty with this (21).

As the days passed (15), I berated myself less (5). I just woke up (38).

Specifically because the loneliness (29) and the visible sadness (26) that was common to everyone (19), I started to feel (29).

And there are people around me that understand this (26).

9.

Now that I think of it (26), at the moment I'm quite at peace with (22) my anxieties (20).

I don't know exactly what I fear, but (15) the challenge becomes interesting (28) when you don't have to justify (19) reality (30).

